

חינוך

פטריטיזם בגיל הרך

מלחמת יום-הכיפורים הכניסה שינויים בדמותו של עם ישראל היושב בציון. בין השאר תרמה ניכסי-צאן-ברזל בלתי מבוזבזים שכל שכבות העם עוד יזכרו בהם ימים רבים. בכלל זה לא נשכחו גם תירגולי הלחימה, ההיכרות, ההיכרות עם הלחימה, ההיכרות עם הלחימה, ההיכרות עם הלחימה...

בימים אלה מלמדות עשרות מורות פטריטיות את הייליהעתידי בכיתות ב-ג של בית-הספר העממי, בעיקר בירושלים ובסביבתה, שיר חוש שנכתב ברוח המיליטריזם האחרונה, וכולו נושא ערכי-חינוך שלא יסולאו בפן. גם עם הלחץ אין בעיות זהו לחנו של הימנעות-הנוער החדש, המגפיים של ברון. ומי ששר עד היום "בנה ארצנו ארץ מולדת...", ישיר מעכ-שיר:

מקדש עד כיפור. הם התחילו בכיפור / זה היה קצת באיחור / ולכן לא ישכחו זאת לעולם. הם יילכו ללמוד תורה / כדי לדעת מה קרה / לפרעה, לעמלק וכל חילם. / או ביקש סאדאת סליחה / הוא חיכה למחילה / סבתא גולדה / שמה על עורפו ידיה / סאדאת המיטכן ונזק / הוא ממש כל-כך רעד / אך דבר אחד למד מן המכה: פומון: שטנקים קונים מהר / וסוחים לא חסר / אך את המיגים והסטילים / שתמיד קונים קומפלט / קל מאד לדפוק אותם כעת. / ירה ירה העוזי...

אסד אסד המיטכן / הוא הפטיק כבר לנמנס / כשראה את צה"ל בכיוון דמשק. / הוא חשב בהתחלה איך לכבוש את הרמה / אך הוא כבר חושב על הגנת דמשק. / ואחר המלחמה הוא יידע תלמוד-תורה / וידע לא לעבור על מצוותיה / ומאז ועד עולם בסיני ובגולן / הם יידעו לא לעשות יותר שמח.

לא נתפלא אם משרד-החינוך שוקל כבר אפשרות להפוך את שיעורי-ההיסטוריה לשיעורי-זימרה.

עיתונות

תנו לנו מחדלים

לפני כשלושה שבועות הוכו אהדים מטובי אנשי העיתונות והסיפרות בארץ בתדהמה גמורה. באחד הימים זומנו מושקיעט אלה לבוא אל היחידה מיוחדת של ענף ההסברה בצה"ל, הכפופה לקצין-חינוך ראשי. שם ציידו אותם ברשימיקול ובהוראות חדי משמעות: פישטו על היחידות צה"ל השור נות באשר הן, ראינו את החיילים, איספו סיפורי-גבורה לרוב. המטרה היתה לקבץ סיפורי-גבורה אלה כדי להפיצם בצבא, ובכך להרים את מוראלו השפוף. ארבעה ימים בלבד לאחר שהחלו חוליות אלה במלאכתם, נקראו לשוב מייד אל היחידה-האם שלהם. שם נטלו מהם את רשימיקול, השמידו את כל ההקלטות שנעשו בינתיים, ביטלו את הרעיון כולו ופזרו את היחידה שאך זה הוקמה. דבור מוזר. סיפר אחד המגוייסיים האלה לכתב העולם הזה: "כשהגענו אל החיילים בקווים וביקשנו מהם לספר לנו סיפורי-גבורה ששמעו או ראו, הסתבר לנו דבר מוזר ביותר. איש לא רצה לספר על מעשי-גבורה — רק על מחדלים.

הגנרל המצרי שריף, חבר המישלחת המצרית לשיחות הפסקת האש, ואלוף-מישנה משה יוטבת איש הרבנות הצבאית של צה"ל, ניצבים זה ליד זה ומצדיעים לנופלים, בטקס חילופי הגוויות שנערך ליד קנטרה.

הצדעה

כאשר מדובר בחיים, עשו זאת כאשר היה מדובר בגוויות המתים. מול פני המוות היו חיילים מצרים וישראלים מוכנים אפרי לו להחליף חיוכים זה אל זה. המוות כמו איחד אותם, כאנשים.

גופה

בחול

כפי שסוכם בהסכם הפסקת-האש בקילומטר ה-101 בכביש סואץ-קהיר, הסכימו שני הצדדים בגיזורה זו של חזית התעלה לחפש בשיטחם גוויות חללי אויב ולהעבירם לידי הצד השני. באו זה מול זה על הכביש, נפגשו ולחצו ידיים.

הצילומים: שלמה ערד

כעבור כמה דקות כבר נערכו המישה קצינים מצרים, בפני קודו של בריגדיר-גנרל שריף, סגנו של הגנרל ג'מאסי בשיחות הפסקת-האש בקילומטר ה-101. הם ניצבים בשורה, מתחיים ומצדיעים. לידם ניצבת שורה של קצינים ישראליים, בראשותם של אלופי המישנה מושיק יוטבת, איש הרבנות ה-

האויבים מצדיעים

אלה בשקים -

חיילי צה"ל נושאים את גופתו של חייל שהוצאה מתוך השטח המצרי. שרידי הגופות נאספו על-ידי אנשי הרבנות הצבאית

בתוך שקי-ניילון גדולים, משמאל נראים הגנרל שריף ואלוף-מישנה יוטבת בעת ההצדעה הממושכת. טקס חילופי הגוויות בין ישראל ומצרים נערך בצומת הכבישים בסיני, בואכה קנטרה.

מצריים במדים צהבהבים התערבו בחיילים ישראלים במדים בצבע וית, מפקדים בכירי רים לחצו ידיים, החליפו סיגוריות והציתו אותן איש לרעהו. עמדו בשורה אחת והצדיעו, ואף התקבצו לקבוצה אחת, מת-ערבים זה בזה כדי להנציח את המעמד למוכרת. חיונין זה של אחוות לוחמים בלב ה-מידבר, במקום בו רק לפני חודשיים היו נטושים קרבות דמים, לא היה נראה כה סוריאליסטי לולא חלק לא רק חיילים חיים אלא גם חיילים מתים. האויב-ים, שאינם יכולים להניח את נשקם

למחנה נטושה ביניהם מעולם. חיילים

הזכיר לרגע את ימות המשיח. במקום בו מתחבר הכביש עם דרך-הרוחב של סיני, משתרע שטח ההפקר בין שני הכוחות הלוחמים. מצידו האחד של המידבר, באותו קטע הכביש המוביל מערבה אל קנטרה ותעלת-סואץ, מהופרים חיילי הצבא המצרי. מעברו האחר — מוצבים חיילי צה"ל. קנה מול קנה. טנק מול טנק. תותח מול תותח. והנה ניצבו חיילי שני המחנות האויביים בים לא הרוק מהצומת, כאילו לא היתה מלחמה נטושה ביניהם מעולם. חיילים

המצרים לא שיערו כי מיספר כה גדול של חללים יוחזר לידיהם. לא הביאו מספיק